fotbal

DUPĂ 0-3, CALIFICAREA E DIFICILĂ, DAR NU IMPOSIBILĂ

INCERTITUDINI ÎN FORMAȚIA STELEI

● **D. Nicolae, accidentat** ● **Haidu sau Suciu în poartă?**

● **Spaniolii au sosit aseară**

F. C. Valencia în tiefful său, pe stadionul „Mestalla"

(Foto: Fineras Valencia)

Iată-i pe suporterii fotbalului bucureștean trăind două zile la cea mai înaltă tensiune. Giulești-enii — antrenori, jucători și amici — vor afla voința... fotbalului, astăzi după-amiază, steliștii — mîine. Dar, la ora cînd sînt scrise aceste rînduri, în cele patru tabere este stăpînă liniștea dinaintea furtunii. Gîndurile rapidiștilor se îndreaptă mereu spre hotel Lido, unde sînt găzduiți torinezii, cele ale steliștilor spre Roma, unde echipa antrenorului Edmundo Trabance așteaptă avionul care-i va aduce la București. Spaniolii parcurg ruta pe care a făcut-o Steaua, ducîndu-se la Valencia, întrebîndu-se probabil dacă la capătul călătoriei — la București — vor avea aceeași „plăcere" ca și adversarii lor, pe stadionul „Mestalla".

Dar, să-i lăsăm pe Waldo, Ansola, Abelardo, Paquito și pe ceilalți la Roma, să aștepte, și să facem o călătorie mai scurtă pînă sus la „Ghencea", unde, sub conducerea antrenorilor Ștefan Covaci și Ștefan Onisie, Constantin, D. Popescu, Hălmăgeanu și colegii lor, își încheie pregătirile, supunîndu-se unui antrenament-test, o încercare care să dea cea mai bună soluție — de echipă — pentru joi după-amiază.

Doctorul Predescu, Covaci și Onisie îi privesc cu o îngrijorare nedisimulată pe Dumitru Nicolae. Îi studiază fiecare mișcare căutînd parcă rezolvarea unei probleme de nedezlegat.

— Cărui fapt se datorează acest plus de atenție pentru Dumitru Nicolae?

— Sîntem îngrijorați — ne spune Ștefan Covaci. Foarte îngrijorați. În meciul cu Petrolul, Nicolae a fost lovit la genunchi și este incertă participarea lui la meciul cu F. C. Valencia. Dr. Predescu va decide mîine dimineață (n.r. miercuri). Absența lui Dumitru Nicolae din echipă ne-ar incomoda teribil.

— Această declarație presupune și alte mișcări în echipă.

— Într-un anume fel, da. Adică sîntem încă în faza de căutări. Discutăm eventuala prezență a lui Rotaru, asta însemnînd refacerea cuplului de fundași centrali D. Nicolae, Hălmăgeanu. Sau, vom rămîne la formula de duminică, Jenei păstrîndu-și locul. Nu ne-am hotărît încă în ce privește titularul din poartă. Haidu îi cunoaște mai bine pe spanioli și este refăcut după accidentul din prima repriză a meciului de la Valencia, dar Suciu a apărat foarte bine cu Petrolul. Deci...

Deci, am asistat, în continuare, la antrenamentul desfășurat aci. Apoi am luat drumul aeroportului internațional Băneasa, pentru a întîmpina pe valencieni. Sosirea oaspeților a fost marcată ca de obicei de tradiționalele formalități ale primirii: reprezentanți ai clubului Steaua, ziariști, amatori de autografe. Coborînd din avionul de Roma, spaniolii se interesează — în primul rînd — de buletinul meteorologic pentru ziua meciului. „Va fi frig, va ploua, va ninge?". Îi asigurăm că au fost luate... toate măsurile. Antrenorul Edmundo Trabanco reconfirmă opinia după care F. C. Valencia a făcut cu Steaua, acum două săptămîni, pe „Mestalla", cel mai bun joc din actualul sezon și că speră ca figura să fie repetată la București. „Este o obligație față de suporterii de acasă, față de publicul bucureștean, despre care am auzit numai lucruri bune". Ansola — autorul a două goluri la Valencia, ne întîmpină cu o mină sobră și foarte reticent în declarații: „Nu știu dacă mîngea va fi la fel de prietenă cu mine, aici la București...".

Și de la aeroport, oaspeții spanioli au poposit după cîteva minute la hotel Ambasador.

Valentin PĂUNESCU

Amintiri valenciene

...28 noiembrie, ora 18. Înainte de aterizare, nava companiei aeriene „Iberia" s-a rotit de cîteva ori deasupra Valenciei. Orașul ne-a oferit, în razele roșiatice ale apusului o imagine picturală, la fel de sugestivă ca o ilustrată. (Comparația aparține lui Ștefan Covaci, antrenorul Stelei). Sub aripa „Caravelle"-ului, Mediterana se întinde, spre răsărit, nețărmurită. Pe sol culorile devin mai vii, mai tari. Clima subtropicală (+ 20° la sfîrșit de noiembrie), menține o vegetație luxuriantă. Florile se răsfață pretutindeni, în peluzele de pe marginile bulevardelor, în balcoanele locuințelor, în glastrele din fața hotelului Astoria, pe mesele restaurantelor...

O vizită prin oraș, port și pe litoral. Ne-au încîntat livezile cu copaci scunzi, cu frunze ceruite, de un verde întunecat, în care strălucește „aurul Spaniei", produsul tradițional de export, portocalele. Poți cumpăra una, un kilogram sau o ladă. Spre „Grao" (portul Valenciei), autocamioanele se înșirau ca la o adevărată procesiune. În magaziile și pe rampele portului, munți de citrice, în lăzi sau saci, așteptau să fie îmbarcate pentru a lua drumurile lumii. Litoralul este împînzit cu hoteluri, pensiuni, campinguri și bungalow-uri, pe mai mulți kilometri de plajă. Clima blîndă atrage la Valencia zeci de mii de turiști.

...Admirăm monumentele arhitectonice ale orașului: Turnul Sfintei Catalina și Podul Turia, ambele construite în secolul XVIII; ne înfundăm pe străzi înguste, șerpuitoare. Vizităm grădina botanică și ne oprim în centrul orașului la „Arena". Aici au loc coridele. Despre luptele cu tauri la Valencia se spune că sînt nemaiîntrecute în toată Spania. Nu lipsesc nici discuțiile în contradictoriu ale localnicilor. Unii spanioli consideră că este un spectacol barbar, menit să atîțe nervii. Alții se entuziasmează, îl preferă fotbalului. Jucătorii noștri nu au văzut o asemenea luptă. Stagiunea este închisă. Pasiunea cu care ne-au vorbit, însă, gazdele despre coridele valenciene, ne-a creat impresia unui spectacol fără de care este greu să-ți imaginezi Spania. Un coleg de la ziarul „Levante", Juan Caparros, ne-a descris o coridă: „Te captivează prin atmosfera electrizantă a tribunelor, prin frumusețea originală a luptei, prin ritmul mișcărilor toreadorului, în jocul lui primejdios cu fiara înrăită... Și apoi bețiа victoriei".

N-am văzut lupte de tauri la Valencia. Am făcut însă cunoștință cu publicul, un public care întreține o atmosferă uluitoare, un public pasionat, care și atunci cînd este vorba de fotbal își susține cu frenezie idolii, îi duce spre victorie. În seara aceea, pe stadionul „Mestalla" publicul valencian s-a manifestat (probabil) ca la o coridă, a avut o mare contribuție la succesul echipei locale asupra Stelei. Nici o portocală însă n-a poposit în teren sau în arbitru, deși uneori peluza populară n-a fost de acord cu deciziile lui Francesconi.

Desigur că, după meciul de mîine, spaniolii, pe lîngă alte impresii frumoase din capitala noastră, vor duce la Valencia și o amintire plăcută despre publicul bucureștean. Așa cum avem noi, despre spectatorii valencieni.

Cristian MANTU

HERIBERTO HERRERA ȘI VALENTIN STĂNESCU FAȚĂ-N FAȚĂ, LA BUCUREȘTI

V. S.: Bine-ai venit.

H. H.: Am auzit c-ai fost bolnav.

V. S.: O criză de ulcer.

H. H.: După meciul cu noi?

V. S.: Da, dar o chestie mai veche. Maladie specifică.

H. H.: Cui?

V. S.: Celor cu profesii agitate ca a noastră. Tu nu suferi de nimic?

H. H.: Am coșmaruri, cîte o dată... Ultimul, în noaptea dinaintea plecării la București.

V. S.: Chiar așa, sau vrei să ne flatezi?

H. H.: De loc. Se făcea că eram tînăr și undeva pe o plajă pustie jucam fotbal. Adversarul meu era Dan. O dată n-am putut să trec de el.

V. S.: Curat coșmar, dragul meu Heriberto! E o presimțire, probabil. Veți fi eliminați.

H. H.: Nu cred, nu vreau, nu se poate.

V. S.: Slabe argumente. Ce-o să fie dacă veți pierde la două goluri diferență? Să nu dramatizăm, sîntem bărbați, ce naiba.

H. H.: Steaua mea ar fi atunci în primejdie. Știi doar că toată lumea mă compară cu Helenio Herrera de la Inter. Trebuie să rezist, să-l întrec, vreau să devin eu H. H. 1. Tu cu cine ești comparat?

V. S.: Deocamdată, cu prea mulți. Dacă ne calificăm și Rapidul ajunge în sferturile de finală ale „C.C.E.", adică acolo unde n-a mai fost nici o altă echipă românească, atunci aș fi... incomparabil!

H. H.: Te înțeleg. Sper, totuși, că băieții mei vor rezista.

V. S.: Mare noroc ai avut cu Magnusson la Torino. A marcat un gol imposibil de imitat, ca o capodoperă.

H. H.: Mă costă 300 000 000 de lire golul acela.

V. S.: Așa de mult?

H. H.: Fiindcă suedezul nu poate juca decît în meciuri internaționale. În rest, e capital închis.

V. S.: Cam scump...

H. H.: De acord, dar fotbalul a devenit o industrie de spectacol, de neconceput fără vedete. Trebuie să ținem piept cinematografului și televiziunii. Ce-ar fi Rapidul fără Ionescu și Dumitriu?

V. S.: Ți-au plăcut?

H. H.: Nu, fiindcă mă tem de ei. Și Castano se teme, și Ansolin. Doar fiindcă ei au jucat perfect în ziua aceea, Juve n-a primit nici un gol. Dar, de cîte ori poți juca perfect o întreagă partidă?

V. S.: Ești cam neliniștit, Heriberto?

H. H.: Tu, nu?

V. S.: Medicii mi-au recomandat liniște.

H. H.: Medicii recomandă tot felul de lucruri imposibile.

V. S.: Situația mea e și mai grea. Avem de recuperat un singur gol și publicul vrea să terminăm cu voi pînă la pauză.

H. H.: Uitasem de public.

V. S.: Numai la el mă gîndesc tot timpul.

H. H.: Vă iubește?

V. S.: Mai rău, ne adoră. Azi îl rog să aibă răbdare 120 de minute, de va fi nevoie. Echipa lui nu poate fi dată repede peste cap, trebuie măcinată.

H. H.: A lui la fel.

V. S.: Apropo, ce-ai făcut sîmbăta trecută, cu Napoli?

H. H.: 1—1, la Torino. A fost foarte greu, ar fi trebuit să pierdem. Dar de ce mă întrebi?

V. S.: Fiindcă noi sîntem napolitanii României.

★

Această convorbire n-a avut loc niciodată. Așa ne-am închipuit-o noi. Deci... pt. conf.

Romulus BALABAN

Tribuna cititorilor

Înfrîngerea echipei naționale în meciul retur cu reprezentativa R. D. Germane a afectat, cum era și firesc, pe iubitorii fotbalului. Mulți dintre ei s-au adresat în scris redacției noastre, expunîndu-și punctele de vedere asupra cauzelor care au determinat acest eșec, și făcînd unele observații, propuneri și sugestii prețioase pentru îmbunătățirea activității viitoare în domeniul fotbalului. Reproducem mai jos cîteva spicuiri din scrisorile primite de la cititorii noștri.

„Faptul că în șase partide internaționale (cu Italia, Ungaria, Polonia, R.F.G. și R.D.G. — de două ori), echipa noastră n-a înscris decît un singur gol (și acela într-un meci neoficial, fără miză, disputat pe teren propriu) dovedește „astenia" actuală a fotbalului nostru. Spun „astenie" gîndindu-mă nu numai la neputința atacului formației naționale, dovedită atît de pregnant în acest an, cît, mai ales, la lipsa totală de concentrare a jucătorilor în anumite momente cheie ale partidelor ce le dispută". **(Ion Ghinescu — comuna Boteni, raionul Muscel).**

★

„Ar fi bine ca Federația de fotbal să-și îndrepte mai mult atenția asupra unor tineri și talentați jucători din echipele noastre de primă divizie (Fl. Dumitrescu de la U.T.A., Dumitriu III de la A.S.A. Tg. Mureș, Neagu de la Rapid, Tătaru de la Steaua) care, sub o îndrumare competentă, pot deveni elemente de bază ale viitoarei reprezentative naționale". **(Gheorghe Vasile, str. Ing. Teodorescu 13 — București).**

★

„Cred că este cazul să fie temperați și aceia care, deși n-au jucat niciodată fotbal, se erijează acum (din tribună) în mari specialiști și, uneori, prin ceea ce scriu, înveninează o atmosferă ce începuse să meargă pe drumul însănătoșirii". **(Ștefan Dobrică, inspector administrativ la Sfatul popular al raionului Găești).**

★

„Membrii secției noastre au analizat meciul România — R. D. Germană și au ajuns la concluzia că, printre alte cauze, înfrîngerea se datorește lipsei de orientare a înaintașilor, care n-au știut cum să destrame apărarea organizată a oaspeților, precum și nervozității excesive manifestate de aproape toți componenții formației noastre". **(Ioan Sebeni, președintele secției de fotbal I.O.T.C.-Cluj).**

★

„Jucătorilor noștri li s-a făcut un deserviciu prin laudele exagerate aduse după victoria asupra echipei R. F. a Germaniei". **(I. Mircea Bolboacă, str. Traian 27 A, satul Sinicora — Cluj).**

★

„Să se formeze o selecționată tînără, cu jucători de 18—19 ani, care să fie dată pe mîna unui antrenor dornic de muncă, energic și priceput". **(V. Ionescu, bd. Leontin Sălăjan 3, blocul M 3 — București).**

★

„Cu tot eșecul suferit, propun ca lotul reprezentativ să nu fie schimbat structural, ci să i se aducă numai unele remanieri". **(Nic. Alexandru, Uzina mecanică Mija — reg. Ploiești).**

★

„Nu numai Dan este vinovat, ci și acei care după meciurile precedente, mai ales după cel cu echipa R. F. a Germaniei, l-au trecut cu vederea lipsurile, elogiindu-l în mod exagerat și făcîndu-l să tragă concluzii false asupra valorii sale. Probabil că același oameni nu l-ar mai fi condamnat pe Dan dacă se cîștiga meciul cu R.D.G.". **(Grigore Toloacă, bd. Gh. Cosbuc 81-83 — București).**

★

„Fotbaliștii noștri au dovedit, din nou, că nu știu să abordeze jocurile cu miză. Pentru remedierea acestei deficiențe trebuie depuse eforturi intense". **(Toma Pascu, cartierul „1 Mai", bloc 17 — Rm. Vîlcea).**

★

„Este de dorit să se aducă la conducerea echipei naționale un antrenor de peste hotare, cu vastă experiență și simț pedagogic". **(Titi Borțun, str. M. Kogălniceanu 36 — Alexandria, Victor Mihele, bd. 23 August 16 — Timișoara, prof. Gheorghe Floș, bd. Muncii 82, bloc B 40 — București).**

★

„De ce n-a fost inclus în lot și jucătorul Motroc, care în ultima vreme se află într-o formă foarte bună?". **(Cornel Dorion, str. Popa Șapcă 90 — Timișoara).**

★

„Ce a căutat Sasu în echipa națională, cînd el a lipsit atît de mult din activitatea oficială?". **(Vasile Balaci, str. Sovata 16 — Craiova).**

★

„Jucătorii noștri au o slabă pregătire psihologică, trecînd dintr-o extremă în alta. Orice joc trebuie privit cu aceeași seriozitate și încredere în propriile forțe, indiferent de adversar, de teren, de miză". **(ing. Dumitru Știr, str. Compozitorilor 26 — București).**

★

„Se zice despre Ion Ionescu că este în formă. Dar cum se explică faptul că în ultimele meciuri ale echipei naționale el n-a înscris nici un gol, ratînd nepermis de mult?". **(Dumitru Șerban, stația C.F.R. Roșiori Nord).**

★

„Federația de fotbal ar trebui să-l sancționeze pe cel care ne-au înșelat încă o dată speranțele. Sasu să fie scos definitiv din lot". **(Mitică Strungariu, Calea Națională 228 — Botoșani).**

★

„Propun formarea unei echipe tinere, cu un lot de circa 25 jucători, care să activeze alături de celelalte formații din prima divizie". **(Ion Colgiu, comuna Lădești-Argeș).**

★

„Unii fotbaliști sînt prea mult adulați de cronicari, deși nu o merită, iar alții sînt pur și simplu ignorați. S-a vorbit oare despre vreun „recital Adam" cînd jucătorul clujean a marcat patru goluri echipei Dinamo? Și poate ar fi meritat acest lucru, la fel ca și Constantin după meciul de la Cluj". **(Spiridon Petroiu, str. M. Gojdu 9 — Timișoara).**

SPORT LA... ...ȘI LA

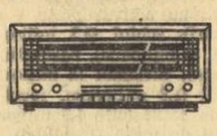

Ora 13,30 — pe programul I — transmisie de la stadionul Republicii, meciul de fotbal Rapid București — Juventus Torino („Cupa campionilor europeni" — partidă retur).

Ora 20,03 — pe programul I — „Radiomagazin sportiv".

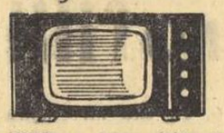

Ora 13,25 — transmisie de la stadionul Republicii, meciul de fotbal Rapid București — Juventus Torino.

Ora 19,45 — transmisie de la sala Floreasca, repriza a II-a a meciului de baschet Dinamo București — All' Onestà Milano („Cupa cupelor" — partidă retur).

LA CINEMATOGRAFUL PATRIA DIN CAPITALĂ

ANOUK AIMÉE | JEAN-LOUIS TRINTIGNANT

apar în

Un BĂRBAT și o FEMEIE

UN FILM DE CLAUDE LELOUCH

Film distins cu:
— Palme d'or la Cannes 1966
— Oscar 1966 pentru cel mai bun scenariu după o operă literară
— Oscar 1966 pentru cel mai bun film străin
— Premiul O.C.I.C. — Cannes 1966
— Premiul Comisiei Superioare Tehnice — Cannes 1966

Începem să uităm crosul!

Se spune despre cros că este cea mai bună școală de formare a atletului, mijlocul cel mai sigur de a aduce atletismului noi și noi contingente de tineri, de a-i depista pe cei mai talentați pentru alergările de pe pista stadioanelor.

Povestește Dinu Cristea: „Nici o altă probă, din atîtea cîte are atletismul, nu-mi dădea o mai mare bucurie ca alergarea pe teren variat, pe cărările pădurilor, pe malul apelor, prin arătură sau prin fruniș. În activitatea mea sportivă am luat startul în nici nu mai țin minte cîte cross-uri; să tot fie cîteva sute! De cum venea toamna și concursurile de pistă se mai răreau și pînă prin decembrie, cînd cădea zăpada, duminică de duminică eram prezent la concurs. Apoi, încă din buza primăverii tîșeam iar la „cîmp" și firul ierbii răsărit pe stadion mă găsea taman bine, gata înfierbîntat de luptă"...

Atletismul bucureștean are înscrise pe rărboj nenumărate competiții de cros, concursuri duminicale organizate de regulă la „Șosea", la care participau toți alergătorii din Capitală. Aceasta se petrecea nu cu prea multă vreme în urmă, într-o perioadă de remarcabil avînt al alergării de cros. În perioada la care ne referim, nu exista sfîrșit de săptămînă din care să fi lipsit, cel puțin, o asemenea cursă.

Am răsfoit, cu interes, și poate și cu puțină melancolie, colecția ziarului nostru din anii 1946—1948 și mi-am reamintit de campionatul național, de cel al Capitalei, de diferite cross-uri sindicale, școlare, universitare și militare, de atîtea alte competiții organizate de redacțiile diferitelor ziare, de către cluburile și asociațiile sportive bucureștene, care-și făceau, pur și simplu, o datorie de onoare din organizarea unui astfel de concurs.

Atît de multe erau competițiile de cros, încît organizatorii nici nu mai aveau nevoie să măsoare traseele, distanțele și profilul lor fiind bine cunoscute de ani și ani.

Apoi, în ciuda faptului că întrecerile de cros au fost centralizate în două mari competiții de primăvară și de toamnă, cu tot felul de etape preliminare și faze finale, cu un număr infinit mai mare de participanți, alergarea pe teren variat, din punct de vedere competițional, a căzut oarecum în desuetudine. Au fost uitate traseele devenite tradiționale și locul de desfășurare a crosurilor a fost mutat din parcuri și păduri în centrul orașelor, pe caldarîmul străzilor (!?). Scopul sportiv urmărit prin aceste competiții (angrenarea unui număr cît mai mare de concurenți) a condus, în cele din urmă, la tot felul de acțiuni de paradă, de un formalism cras.

Cu ce a rămas atletismul nostru de pe urma acestor crosuri de mare amploare? Cu nimic, sau cu aproape nimic.

În ultimii ani, crosul a fost repus în drepturile sale firești, dar competițiile se limitează, în fapt, la campionatul republican (cu preliminariile de rigoare) și la un concurs de selecție cu caracter național. Din păcate, formalismul n-a dispărut încă din munca celor aleși să se ocupe de activitatea atletică, motiv pentru care etapele preliminare ale campionatului republican se desfășoară (dacă se desfășoară) prea la voia întîmplării. Altfel nici nu se poate explica faptul că la „naționalele" din acest an, de la Pitești, în cursa senioarelor, au fost prezente doar 23 de alergătoare!?

NOTE

La ora actuală, calendarul competițiilor noastre de cros este extrem de sărac. În afara celor două concursuri amintite mai înainte, sînt programate încă două sau trei. Nimeni (excepție face clubul Metalul din București) nu se preocupă să organizeze astfel de întreceri. Unde sînt crosurile școlare, care n-ar trebui să lipsească duminică de duminică din calendarul sportiv bucureștean (și, evident, din atîtea alte localități!)? Unde sînt crosurile deschise începătorilor, cele ale militarilor (cu ani și ani în urmă, asemenea competiții au „scos" pe Manea, pe Dinu Cristea ș.a.), cele ale fetelor etc. etc.? Chiar nimeni nu vrea să mai știe de această activitate, atît de folositoare? Este, desigur, mult mai comod să se organizeze, de către federație, cele două mari competiții cu caracter național, dar în rest: nimic!

A venit vremea să urnim lucrurile dintr-o inerție primejdioasă pentru însuși atletismul nostru, căci cea mai bună școală a atletului alergător a fost și rămîne CROSUL.

Tovarăși din cluburi și asociații, din comisiile teritoriale ale atletismului, organizați cît mai multe competiții pe teren variat și veți vedea că, pînă la urmă, tineretul se va simți iarăși atras către această „cură de sănătate" care este crosul!...

Romeo VILARA

ABSENȚE

Acceptăm, îndeobște, că un clasament este oglinda posibilităților unor echipe sau a unor sportivi participanți într-o întrecere oarecare, că el reflectă, cu destulă fidelitate, ordinea valorilor, le ierarhizează meticulos. Finalele campionatului republican de gimnastică pentru juniori, disputate la Timișoara, nu puteau face, normal, excepție de la această, să-i zicem, regulă. Pe primele locuri ale clasamentelor întîlnim acele selecționate de regiuni unde antrenorii și profesorii de educație fizică muncesc cu pasiune, pun suflet în activitatea lor, cresc cu grijă și migală „schimbul de mîine" al gimnasticii noastre: Bacău, Cluj, orașul București. Te gîndești imediat la munca unor antrenori ca Maria Ionescu, Marcel Duncan, soții Marina și Mircea Bibire, Dionisie Szabo, Petre Sacerdoțeanu, Alfred Molnar, Cornel Atanasiu, Victor Cibi, Mircea Bădulescu și constați că clasamentul este „corect". Dar, la o a doua lectură a lui, observi și unele absențe, îți dai seama că regiuni în care gimnastica are deja rezultate remarcabile lipsesc nu numai de pe locurile fruntașe, ci și, în general, din competiție. Nedumerirea devine și mai mare cînd vezi că pe lista celor ce absentează apar numele regiunilor Oltenia, Iași și Argeș, care fie că au dat țării în anii din urmă juniori de ridicată valoare (chiar membri ai loturilor reprezentative), fie că au obținut rezultate satisfăcătoare în întrecerile de copii și juniori. Îi cunoști pe antrenorii și profesorii care lucrează în aceste regiuni (doar lipsa de spațiu te obligă să amintești numele numai a cîtorva dintre ei — Marcel Mărășescu, Constantin Luca, Constantin Costea, Octav Ungureanu, Doina Feurdean), știi că doreau cu toții să se înscrie în circuitul competitiv al țării și nu poți înțelege, cu atît mai mult, motivele pentru care au putut absenta de la o asemenea întrecere-bilanț.

Firește, problema prezentînd o importanță majoră nu ne putea lăsa indiferenți. Ne-am interesat de cauzele pentru care un grup de antrenori și profesori (împreună cu elevii lor — gimnaști) nu s-au prezentat să-și susțină cel mai important examen sportiv al anului și am aflat lucruri pe cît de surprinzătoare, pe atît de grave: forfait-ul echipelor amintite a fost rezultatul unor incalificabile neglijențe chiar din partea acelora care ar fi trebuit să se preocupe în primul rînd ca gimnaștii să fi putut participa la finală — organele sportive regionale Oltenia, Argeș și Iași!

Da, chiar ele au contribuit — printr-o atitudine pe care cu greu o poți explica — la absența reprezentanților lor din linia I a gimnasticii noastre.

Auziți dv., regiunea Oltenia n-a putut alinia o echipă la faza de zonă a campionatelor de juniori! În Craiova ființează trei puternice secții de gimnastică: la Electroputere, la Școala sportivă, la Liceul cu program de educație fizică (alta se află la Școala sportivă din Tr. Severin) și nu se găsesc șase gimnaști și șase gimnaste care să apere cinstea regiunii Oltenia. De necrezut. Și dacă acceptăm totuși că realitatea este aceasta, ne îngăduim să întrebăm: unde au fost îndrumarea și controlul organului regional, care cunoaște din vreme programul competițional la toate ramurile sportive, care trebuie să supravegheze zi de zi modul cum lucrează antrenorii, să-i întrebe în permanență de rezultatele muncii, să-i tragă la răspundere atunci cînd nu-și fac datoria? Răspunsul vine firesc: au fost absente! Și tare am fi curioși să aflăm cum apreciază tov. Augustin Brînduș, președinte al C.R.E.F.S. Oltenia, absența spiritului de datorie ce se manifestă atît de pregnant la colaboratorii săi cei mai apropiați.

Regiunile Argeș și Iași au rezolvat problema mai „simplu": au uitat să trimită organului de specialitate înscrierile în termenul fixat și au perseverat în atitudinea lor chiar atunci cînd li s-a atras, telefonic, atenția că sînt în culpă. Și în ambele cazuri s-a discutat cu oameni ce dețin importante munci de răspundere: Ion Popescu, vicepreședinte (Argeș), Nicolae Oloieru, vicepreședinte (Iași). S-au găsit oameni, bineînțeles mai jos-puși în schema organizatorică, asupra cărora a fost aruncată vinovăția, dar copiii din regiunile respective nu au reușit prin aceasta să participe la finalele de gimnastică. Prin grija federației de specialitate, cîțiva — cei mai buni — au fost totuși invitați, dar în felul acesta n-a fost rezolvat cîtuși de puțin fondul problemei.

Și astfel, trei selecționate de regiuni au absentat de la finalele unui campionat republican, trei echipe lipsesc din clasamentele unei întreceri de anvergură națională din cauza absenței spiritului de răspundere la unii activiști sportivi cu însemnate munci de răspundere din Craiova, Pitești și Iași.

Cum să calificăm, oare, această absență?

Constantin MACOVEI